

- b) przygotowywanie projektów jednolitego dla wszystkich ziem Rzeczypospolitej ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń prywatnych,
- c) wydawanie w rozwinięciu obowiązujących ustaw, rozporządzeń, przepisów normujących powstawanie i działanie wszelkich krajowych i zagranicznych prywatnych zakładów ubezpieczeń, tudzież kontrola ich czynności, w granicach, określonych specjalnem rozporządzeniem Ministra Skarbu,
- d) udzielanie pozwoleń na rozpoczynanie lub rozszerzanie działalności prywatnych zakładów ubezpieczeniowych, zatwierdzanie planu ich działań i warunków polisowych oraz przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków o przymusową likwidację zakładów już istniejących.

Art. 3. Urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń podlega bezpośrednio Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Na czele Urzędu nadzoru nad zakładami ubezpieczeń stoi dyrektor, z płacą według IV stopnia służbowego bezpośrednio podległy Ministrowi Skarbu i wice-dyrektor z płacą według V stopnia służbowego.

Art. 5. Dyrektor Urzędu nadzoru nad zakładami ubezpieczeń jest zwierzchnikiem personelu Urzędu nadzoru.

Dyrektor mianuje, przenosi i zwalnia urzędników etatowych do IX stopnia służbowego urzędników państwowych. Urzędników etatowych powyżej IX stopnia służbowego lub kontraktowych z uposażeniem przewyższającym uposażenie IX stopnia służbowego mianuje i zwalnia Minister Skarbu.

Art. 6. Urząd nadzoru dzieli się na wydziały, których zakres i kompetencje określi Minister Skarbu.

Art. 7. Jako organ doradczy dla spraw wyszczególnionych w art. 2 niniejszego rozporządzenia tworzy się przy Urzędzie nadzoru Państwowa Rada Ubezpieczeń, której skład i zakres działania określi Minister Skarbu w osobnem rozporządzeniu.

Art. 8. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, przestaje obowiązywać rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia 1919 r. (Monitor Polski z dnia 28 kwietnia 1919 r. № 95) w sprawie utworzenia Rady do spraw ubezpieczeń prywatnych przy Urzędzie nadzoru nad prywatnymi towarzystwami ubezpieczeń.

Warszawa, dnia 17 czerwca 1920 r.

Minister Skarbu:

W. Grabski

566.

ROZPORZĄDZENIE Ministra Przemysłu i Handlu

w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmian do ustaw probierczych, obowiązujących na terenie b. zaboru rosyjskiego.

Na mocy ustawy z dn. 16-go lipca 1920 r. o upoważnieniu Ministra Przemysłu i Handlu do wydawania zarządzeń w zakresie nadzoru nad przemysłem złotniczym i handlem wyrobami złotniczymi oraz organizacji Urzędów Probierczych na obszarach b. zaborów austriackiego i rosyjskiego (Dziennik Ustaw № 70/1920 r. poz. 470) postanawia się co następuje:

Art. 1. Instytucją kierowniczą w zakresie probiernictwa jest Główny Urząd Probierczy z siedzibą w Warszawie.

Art. 2. Próby złota i srebra będą się obliczać w tysięcznych częściach a mianowicie:

a) dla wyrobów złotych:

próba pierwsza	— 0,960
próba druga	— 0,750
próba trzecia	— 0,583

b) dla wyrobów srebrnych:

próba pierwsza	— 0,940
próba druga	— 0,875
próba trzecia	— 0,800

Art. 3. Dopuszczalne uchybienie, czyli remedium, ustala się dla wyrobów złotych i srebrnych:

a) złożonych z dużych części—pięć tysięcznych,

b) złożonych z drobnych, zlutowanych ze sobą części — dziesięć tysięcznych.

Art. 4. Stemple probiercze, czyli znaczniki, wykonywać będzie na koszt Państwa Główny Urząd Probierczy.

Wyrób znaczników poza Gł. Urzędem Probierczym oraz korzystanie ze znaczników i cech probierczych poza Urzędami Probierczymi jest wzbronione.

Art. 5. Przy Głównym Urzędzie Probierczym, dla ostatecznego decydowania o prawdziwości lub fałszywości cech probierczych na złotych i srebrnych przedmiotach istnieje komisja ekspertyzy, złożona z probierza Gł. Urzędu Probierczego, medaljera pracowni znaczników, 2 delegatów-fachowców z cechu złotniczo-grawerskiego w Warszawie i 1 rzeźbiarza-medaljera na zaproszenie Gł. Urzędu Probierczego.

Art. 6. Złotnik ma prawo w ciągu trzech dni po zawiadomieniu go przez Urząd Probierczy o wyniku próby złożyć tamże podanie o kontrpróbę. Wtedy pobrane próbki, lub na życzenie złotnika same wyroby będą przesłane do Głównego Urzędu Probierczego, przy którym dla ostatecznego decydowania, istnieje komisja kontrpróby, składająca się z 2 probierzy Gł. Urzędu Probierczego i delegata z cechu złotniczo-grawerskiego w Warszawie. Decyzja tej komisji jest ostateczna. Komisja będzie czynna 2 razy tygodniowo.

Art. 7. 1) złotnicy, 2) handlujący wyrobami złotniczymi, 3) wytapiacze złota i srebra, 4) handlujący złotem i srebrem w stanie materiału surowego lub półsurowego, jak zlewki, sztaby, łom, metale listkowe i t. p., 5) zegarmistrze, 6) antykwariusze, handlujący starymi złotem i srebrnymi wyrobami, 7) lombardy i sale licytacyjne, 8) sklepy galanteryjne, dewocyjne i t. p., handlujące jakimkolwiek artykułem złotniczym, i wogóle wszystkie osoby oraz firmy, wytwarzające przedmioty złote i srebrne lub handlujące temiż przedmiotami, obowiązane są złożyć we właściwym Urzędzie Probierczym raz na rok w styczniu wymaganą deklarację, i otrzymać świadectwo złotnicze, za opłatą 200 mk. Od opłaty powyższej mogą być zwolnieni wytwórcy, którzy złożą świadectwo ubóstwa z cechu.

Co do roku bieżącego, to termin składania deklaracji ustala się od 1-go września do 1-go października z opłatą za 1/2 roku t. j. 100 mk.

Art. 8. Złotnicy wytwórcy obowiązani są wraz z deklaracją złożyć w Urzędzie Probierczym do zarejestrowania swój znak firmowy, który ma

zawierać pierwsze litery imienia i nazwiska wytwórcy; dozwolone są również znaki firmowe o pełnym nazwisku oraz znaczki specjalne. Bez złożenia znaku firmowego wyroby do cechowania przyjmowane nie będą.

Art. 9. Złotnicy oraz handlujący wyrobami złotniczymi obowiązani są prowadzić księgi handlowe przychodu i rozchodu szlachetnych metali oraz wyrobów ze złota i srebra.

Księgi te otrzymują w Urzędach Probierczych za zwrotem kosztu.

Art. 10. Opłaty probiercze na rzecz Skarbu Państwa za cechowanie złotych i srebrnych przedmiotów tymczasowo są następujące:

Pozycja	Wyszczególnienie	Mk.	fen.
	Od wagi 1-go grama:		
1	Od gotowych wyrobów:		
	a) złotych	1	—
	b) srebrnych	—	5
2	Od metali malarskich w książeczkach (waga z papierem):		
	a) od złota	—	5
	b) od złoto-srebra	—	3
	c) od srebra	—	1
3	Od metali grubolistkowych (waga bez papieru):		
	a) od złota	—	25
	b) od złoto-srebra	—	15
	c) od srebra	—	3
4	Od wyrobów szmuklerskich:		
	a) od złota	—	25
	b) od srebra	—	3
5	Od zlewków, sztab i t. p. materiałów i półfabrykatów:		
	a) od złota	—	5
	b) od srebra	—	1/2
6	Od zegarków kieszonkowych i kopert od zegarków w stanie gotowym, rozebranych lub nierozebranych.		
	Za 1 sztukę:		
	a) od złotych do 33 1/2 mm. średnicy zegarka	20	—
	b) od złotych większej średnicy	40	—
	c) od srebrnych bez względu na wielkość	5	—
7	Od kopert do zegarków w stanie niegotowym — jak w p. 1.		

Art. 11. Wyroby powinny być przynoszone przez wytwórców do cechowania ze wszystkimi ich częściami, zmontowane i w takim stanie odrobienia, iżby wybite na nich cechy probiercze oraz znaki firmowe nie mogły ulec znacznieszemu uszkodzeniu przy dalszej obróbce. Wyroby, nie

odpowiadające niniejszym wymaganiom, do cechowania nie są przyjmowane.

Art. 12. Wolne są od obowiązkowego cechowania, lecz powinny być przepisanej próby, złote i srebrne wyroby wagi niższej od 1 grama w sztuce, lub w parze, jeżeli wyroby są parzyste.

Art. 13. Opłaty probiercze pobierane są z góry. Waga poniżej grama przy obliczaniu należności przyjmuje się za cały gram.

Art. 14. Od opłat, wskazanych w niniejszym rozporządzeniu, żadnych zniżek się nie czyni.

Art. 15. Dozwolonym jest zwrot opłaty za wyroby, zniszczone z powodu niskiej próby, w formie zaliczki.

Art. 16. Przy obliczaniu należności za cechowanie zlewków, sztab i t. p. materiałów (art. 10 poz. 5), przyjmuje się, jako najniższa waga: a) dla złota 200 gr., b) dla srebra 800 gr.

Art. 17. Za czynności, nie połączone ze stemplowaniem Urzędy pobierają następujące opłaty:

1. za każdą próbę złota	5 mk.
2. " " " srebra drogą ogniową	2 "
3. " " " " " moką	10 "
4. " " " stopu złota i srebra drogą ogniową	7 "
5. " topienie złota i srebra i różnych prób wagi do 100 gr.	10 "
" następne każde 100 gr.	5 "

Art. 18. Przepisy ustaw obowiązujących w b. zaborze rosyjskim, dotyczących probierstwa, o ile nie są zmienione przez niniejsze rozporządzenie, pozostają nadal w mocy.

Art. 19. Niestosowanie się do niniejszych przepisów będzie karane na mocy obowiązujących ustaw karnych z uzupełnieniem, wyszczególnionem w artykule 20 niniejszego rozporządzenia.

Art. 20. Winni:

- a) nieprawidłowego wskazania w deklaracji składu pracowników przedsiębiorstwa lub innych wymaganych w deklaracji danych,
- b) niezaopatrzenia się w świadectwo złotnicze,
- c) niezłożenia do rejestracji znaku firmowego, lub używania znaku firmowego nie zarejestrowanego,
- d) sprzedaży lub przechowywania w sklepie wyrobów złotych lub srebrnych bez znaku firmowego,
- e) nieprowadzenia ksiąg złotniczych rejestracyjnych, lub nieprawidłowego ich prowadzenia lub niewpisania do nich jakichkolwiek transakcji, podlegają karze w myśl art. 3 ustawy z dnia 16-go lipca, 1920 r.

Art. 21. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Głównemu Urzędowi Probierczemu.

Przepisy przechodnie.

Art. 22. Wszelkie znajdujące się u wytwórców lub w handlu wyroby ze złota i srebra z rosyjskimi państwowymi cechami probierczymi, powinny być złożone w czasie od 1-go września do 1-go grudnia r. b. w Głównym Urzędzie Probierczym celem wybicia na nich bezpłatnie i bez probowania cechy przechodniej, która wyobraża gło-

wę górala wypukłą, na gładkiem tle, w 8 kątnej ramce i służy do odróżnienia wyrobów dawnych, t. j. wytworzonych lub sprowadzonych z zagranicy do chwili uruchomienia Głównego Urzędu Probierczego.

Uwaga: W razie, jeżeli handlujący lub wytwórca żądałby wybicia na wyrobach zamiast cechy przechodniej cechy stałej z uiszczeniem opłaty probierczej, może zgłosić przed 1-ym grudnia b. r. w Urzędzie Probierczym wyszczególnienie i wagę posiadanych przedmiotów i wtedy będzie obowiązany złożyć je do ocechowania w terminie od 1-go grudnia b. r. do 1-go marca 1921 r. zgodnie z artykułem 26.

Art. 23. Po 1-ym grudnia r. b. wyroby, wymienione w poprzednim artykule, nie mające na sobie cechy przechodniej, podlegają probowaniu i stemplowaniu na ogólnych zasadach z uiszczeniem opłaty probierczej.

Art. 24. Wyroby, które otrzymały cechę przechodnią, są dopuszczone w obrocie handlowym przez przeciąg 2-ch lat, t. j. do 1-go grudnia 1922 r.; po tym terminie wytwórcy i handlujący obowiązani są złożyć nie sprzedane wyroby w Urzędzie Probierczym do ostemplowania na ogólnych zasadach z uiszczeniem opłat probierczych.

Art. 25. Wyroby, wymienione w artykule 22-im, znalezione u wytwórców i handlujących po 1-ym grudnia 1920 r. bez cechy przechodniej, a po 1-ym grudnia 1922 r. nawet z cechą przechodnią, będą traktowane jako nie stemplowane (art. 348 i 353 Kod. Kar.).

Art. 26. W okresie od 1-go grudnia 1920 r. do 1-go marca 1921 r., wszystkie znajdujące się u wytwórców lub w handlu złote i srebrne wyroby i zegarki nie stemplowane rosyjskimi państwowymi cechami probierczymi, t. j. te, które zostały wytworzone lub sprowadzone z zagranicy w okresie wojennym od połowy 1915 r. do dnia 1-go grudnia 1920 r., winny być złożone w Głównym Urzędzie Probierczym do probowania, stemplowania normalnymi cechami probierczymi polskimi oraz do uiszczenia pełnych opłat probierczych, przyczem: a) wyroby o zawartości szlachetnego metalu w granicach prób przepisanych będą ostemplowane normalnie podług przepisów cechowania, b) wyroby złote próby 550 do 583 oraz srebrne próby 750 do 800 otrzymają cechę „rekojęść szabli” i będą dopuszczone w obrocie handlowym w ciągu roku t. j. do 1-go marca 1922 r., poczem, o ile nie zostaną wycofane z obiegu, będą traktowane, jako niskoprobne (art. 349 i 353 Kod. Kar.), c) wyroby złote próby niższej od 550 i srebrne próby niższej od 750 będą traktowane, jako niskoprobne. Wyroby, nie mające na sobie zarejestrowanego znaku firmowego, otrzymają zamiast niego cechę przechodnią.

Art. 27. Po 1-ym grudnia 1920 r. do probowania, stemplowania i uiszczania pełnych opłat probierczych będą przyjmowane oprócz wyrobów okresu wojennego, wskazanych w art. 26, także wyroby bieżące, które będą miały wyraźnie wybity znak firmowy, zarejestrowany w Głównym Urzędzie Probierczym.

Art. 28. Z dniem 1-go marca 1921 r. cechy przechodnie wycofują się z użycia.

Warszawa, d. 9 sierpnia 1920 roku.

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. Henryk Strasburger

Minister Skarbu:
W. Grabski